

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Obdobi_vlkodlaka.pdb

PDB Name: Stephen King-Období vlkodlaka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

STEPHEN KING
OBDOBÍ VLKODLAKA

Památce Davise Grubba,
a všech zpěvů
Blaženosti

Vystrčil svou chlupatou hlavu z páchnoucí tmy zpod stodoly. Jeho žluté, hloupé oči zářily. „Mám hlad,“
zašeptal.

Henry Ellender
Vlk

„Třicet dní má září, duben,
listopad a taky červen,
Zbytek má o jeden víc
At' je déšť' anebo hic,
Jako kolo je měsíc“

Dětská říkanka

LEDEN

Kdesi vysoko nahoře svítí měsíc v úplňku, ale tady v Tarker's Mills zadusila oblohu sněhem lednová vánice. Vítr si to rází plnou silou po opuštěné Center Avenue; oranžové městské pluhy to už dávno vzdaly.

Arnieho Westruma, traťového hlídače u drah GS&WM, to přepadlo v malé signální boudě devět mil od města; přečkává tu bouři a hraje solitér s balíčkem umaštěných cyklistických karet, protože jeho malou benzinovou drezínu uvěznily závěje. Vítr venku sílí až k pronikavému skučení. Westrum znepokojeně pozvedá hlavu, ale pak se zase vrací ke svým kartám. Konec konců, je to jenom vítr...

Jenomže vítr neškrábe na dveře... a nekňučí, že chce pustit dovnitř.

Westrum vstává. Je to vysoký a hubený muž ve vlněném svetru a nádražácké kombinéze, camelka mu vyčnívá z koutku úst a jeho vrásčitou novoanglickou tvář osvětlují měkké oranžové odstíny petrolejové lampy, která visí na stěně.

Škrábání se ozývá znovu. Je to čísi pes, myslí si, ztratil se a chce pustit dovnitř. Tak to je... ale stejně, zastavuje se. Bylo by nelidské nechat ho venku v té zimě, myslí si (ne, že by tu bylo výrazně tepleji, navzdory zapnutým akumulacím vydechuje studené obláčky), ale přesto váhá. Ledový prst strachu mu proniknul přímo do srdce. Do Tarker's Mills přišlo špatné období, v kraji se objevila zlá znamení.

Arniemu po otci koluje v žilách velšská krev a nemá rád takový pocit.

Ještě než se rozhodne, co udělá se svým návštěvníkem, hluboké kňučení přejde v zavrčení. Zaduní to, jako když něco neuvěřitelně těžkého udeří do dveří... ustoupí zpět ... a udeří znovu.

Dveře se zachvějí v rámu a shora se sesype obláček sněhu.

Arnie Westrum se vyjeveně rozhlíží okolo, hledá něco, čím by je podepřel, ale dřív než se natáhne po rozviklané židli, na které seděl, ta vrčící věc znovu udeří neuvěřitelnou silou do dveří a rozštípne je od shora až dolů.

Chvilku se to zastaví, lapené a uvízlé v kolmé puklině, kope to a vyráží, čenich nakrabacený v zavrčení, žluté žhnoucí oči, je to ten největší vlk, jakého kdy Arnie viděl...

A jeho vrčení zní strašně jako lidská slova.

Dveře se štěpí, sténají, povolují. Za okamžik bude ta věc uvnitř.

V rohu, mezi změtí nářadí je opřený o zeď krumpáč. Arnie se po něm vrhá a chytá ho, právě když vlk vrazí dovnitř, je přikrčený, jeho žluté oči probleskují na muže v koutě. Jeho uši jsou jako polehlé chlupaté trojúhelníky. Jazyk mu volně visí. Za ním vane dovnitř roztržštěnými dveřmi sních.

Se zavrčením skočí a Arnie Westrum se rozmáchne krumpáčem.

A znova.

Rozbitými dveřmi prosvítává ven na sních mdlé světlo z lampy.

Vítr hučí a skučí.

Začínají se ozývat výkřiky.

Cosi nelidského vešlo do Tarker's Mills tak neslyšně, jako úplněk kočující oblohu vysoko nahoře. Je to vlkodlak a jeho příchod nemá většího důvodu, než by měla rakovina nebo maniak s vražednými myšlenkami nebo zabijácké tornádo. Jeho čas je teď, jeho místo je tady v malém mainském městečku, kde jsou zapékané fazole k večeři každotýdenní událostí, kde holčičky a kluci stále nosí jablka svým učitelům, a kde se v novinách posvátně píše o výletech místního domova důchodců. Příští týden však přijdou zprávy temnějšího druhu.

Jeho stopy venku se začínají zaplňovat sněhem a jekot větru jako by byl krutě radostný. V tom bezcitném zvuku není nic božského ani hřejivého – je v něm jen černá zima a zlověstný led.

Období vlkodlaka začalo.

ÚNOR

Láska, myslí si Stella Randolphová, když leží ve své úzké panenské posteli a oknem proudí chladné modré světlo svatovalentýnského úplňku.

Ach, láska láska láska, láska může být jako –

Letos dostala Stella Randolphová, která řídí místní krejčovství, dvacet valentýnek – jednu od Paula Newmana, jednu od Roberta Redforda, jednu od Johna Travolty... a dokonce jednu od Ace Frehleyho z rockové skupiny Kiss. Stojí před ní rozevřené na psacím stole, osvětlené chladným modrým světlem měsíce. Všechny si je poslala sama, stejně jako každý rok.

Láska může být jako polibek za svítání ... nebo poslední polibek, skutečný polibek na konci harlekýnek ... láska může být jako růže v šeru...

V Tarker's Mills se jí smějí, ano, to si buďte jistí. Malí kluci si ji dobírají a hihňají se jí za zády (a někdy když jsou v bezpečí na druhé straně ulice a strážník Neary není poblíž, zazpívají svými sladkými hlásky napodobujíc soprán Tlustoprška kolem jde), ale ona rozumí lásce a rozumí měsíci. Její obchod pozvolna krachuje a ona má nadváhu, ale teď, v tuto noc snů s měsíčním pronikavě modrým proudem za zamrzlým oknem, jí připadá, že láska je pořád reálná, láska a vůně léta, kdy přichází on...

Láska může být jako drsný dotyk mužské tváře, která píchá a škrábe.

A najednou to zaškrábání na okno.

Zvedne se na kolena, přikrývka se jí stáhne ze statného poprsí.

Měsíční světlo zastihuje cosi temného a beztvareho, ale nepochybně je to muž a ona si pomyslí: Sním... a ve svých snech, mu dovolím přijít... ve svých snech přijdu i já. Oni říkají ošklivá slova, ale toto slovo je čisté, toto slovo je správné, láska může být jako příchod.

Vstává, přesvědčená o tom, že toto je sen, protože venku stojí příkrčený muž, muž, kterého zná, muž, kterého potkává každý den na ulici. Je to –

(láska láska přichází, láska přišla)

Ale jakmile její zavalité prsty klesnou na studený okenní rám, vidí, že to není vůbec žádný muž. Je to zvíře, obrovský huňatý vlk, přední tlapy má na venkovním parapetu, zadní nohy až po kyčle zabořené v závěži, kterou vítr navál proti západní stěně jejího domu, tady na okraji města.

Ale je den svatého Valentýna a všude je láska, pomyslí si. Oči ji ošálily i v jejím snu. Je to muž a je tak neřestně krásný.

(neřest ano láska může být jako neřest)

A přišel o této měsíčné noci a vezme si ji. On –

Vytáhne okno nahoru a závan chladného vzduchu jí rozevraje průsvitnou noční košili a kromě toho jí prozradí, že toto není žádný sen. Ten muž je pryč a ona si jako v mdlobách uvědomí, že tam nikdy nebyl. Udělá rozklepaný tápající krok zpět a vlk klidně vskočí do jejího pokoje a oklepe se, rozprašujíc pohádkově cukrový prášek sněhu.

Ale láska! Láska je jako... jako... jako výkřik –

Příliš pozdě si vzpomene na Arnioho Westruma, kterého našli minulý měsíc roztrhaného v železniční budce na západ od města. Příliš pozdě...

Vlk vystartuje proti ní, žluté oči září studenou rozkoší. Stella Randolphová pomalu ustupuje ke své úzké panenské posteli, až se uhodí do zákolení o pelest a spadne na ni.

Měsíční světlo přidává huňaté zvířecí srsti stříbřité čmouhy.

Valentýnky na psacím stole se neustále třepotají ve vánku z otevřeného okna. Jedna z nich spadla a líně se snáší k zemi, vykrajujíc vzduch velkými tichými oblouky.

Vlk zvedá tlapy na postel, pokládá je vedle jejích boků a ona ucítí jeho dech... horký, ale z nějakých důvodů ne nepříjemný. Jeho žluté oči se upřeně dívají do jejích.

„Miláčku,“ zašeptá a zavře oči.

Vrhá se na ni.

Láska je jako smrt.

BŘEZEN

Poslední pořádná vánice roku – těžký, mokrý sníh se s příchodem soumraku a noci mění v plískanici – láme větve po celém Tarker's Mills s těžkým dunivým praskotem shnilého dřeva. Matka příroda klestí svoje suché větve, povídá Milt Sturmfuller, městský knihovník, své manželce při kávě. Je to hubený muž s úzkou hlavou a světle modrýma očima, který drží svou pěknou tichou manželku v područí útisku už

celých dvanáct let. Je několik lidí, kteří tuší pravdu – žena strážníka Nearyho Joan je jednou z nich – jenomže město dokáže být temným místem a nikdo o tom neví jistě, kromě jich samotných. Město si drží svá tajemství.

Miltovi se líbí jeho obrat natolik, že ho pronáší ještě jednou: Jo, matka příroda klestí svoje suché větve... A pak zhasnou světla a Donně Lee Sturmfullerové unikne udýchaný slabý výkřik. Také si rozlije kávu.

To si uklidíš, říká chladně její manžel. Uklidíš si to hned... teď.

Ano, miláčku. Dobře.

Ve tmě zatápe po utěrce na utření rozlité kávy a narazí holení o podnožku. Vykřikne. Její manžel se ve tmě ze srdce rozesměje. Bolest jeho ženy je pro něj zábavnějším než cokoliv jiného, snad jen kromě vtípů v Reader's Digest. Takové vtipy mu vážně dokážou polechtat bránici.

Zrovna jako suché větve, matka příroda o této divoké březnové noci proklestila i pár drátů elektrického napětí podél tarkerského potoka, sněhová břecha obalila ty velké dráty, které těžkly a těžkly, až se přetrhly a spadly na silnici jako svazek hadů, líně se kroutících a plivajících modrý oheň.

Celé Tarker's Mills potemňuje.

Bouře, jako by byla konečně spokojená, zleniví a krátce před půlnocí klesá teplota z nuly na minus devět stupňů. Rozbředlý sníh zamrzá v podivných skulpturách. Louka starého Hagua – místním známá jako Čtyřiceti akrové pole – dostává vzhled rozpukané glazury. Domy zůstávají temné. Naftové kotle klapou a chladnou. Žádný elektrikář není dosud schopen vyjet po rozklouzaných silnicích.

Mraky se trhají. Úplněk se objevuje a ztrácí mezi jejich zbytky. Led pokrývající Main Street se třpytí jako stará kost.

Uprostřed noci začíná cosi výt.

Později nebude nikdo schopen říct, odkud ty zvuky přicházely. Bylo to odevšad a odnikud, když úplněk vykresloval ztemnělé městské domy, odevšad a odnikud, když se březnový vítr začal zdvihát a naříkat jako mrtvý Zběsilec troubící na roh, ty zvuky se nesly s větrem, tesklivé a divoké.

Donna Lee je slyší, zatímco její odporný manžel spí vedle ní spánkem spravedlivých. Strážník Neary je slyší, když stojí v pyžamu u okna ložnice svého bytu na Laurel Street. Ollie Parker, tlustý a neúspěšný ředitel základní školy je slyší ze svojí ložnice. I další je slyší. Jedním z nich je chlapec v kolečkovém křesle.

Nikdo nevidí jejich původce. A nikdo nezná jméno tuláka, kterého našli elektrikáři následujícího rána, když konečně vyjeli spravovat spadlé kabely podél tarkerského potoka. Tulák byl pokrytý ledem, hlavu stočenou dozadu v tichém výkřiku a s rozrhaným starým kabátem a rozžvýkanou košilí pod ním. Tulák seděl v zamrzlé kaluži vlastní krve a strnule zíral na spadlé dráty s rukama stále vztyčenýma v obranném gestu a s ledem mezi prsty.

A kolem něj jsou stopy od tlap.

Vlčí stopy.

DUBEN

Uprostřed měsíce se poslední sněhová metelice mění v dešťové lijáky a v Tarker's Mills se začíná dít cosi úžasného: začíná rašit zeleň. Led v rybníčku Matty Tellinghama zmizel a sněhové fleky v lesích zvaných Velké se začínají zmenšovat. Zdá se, že ten starý a báječný trik přijde znovu. Přichází jaro.

Obyvatelé jej oslavují drobnými způsoby navzdory stínu, který padl na město. Babička Haguová peče koláče a rozkládá je na okenní parapet, aby vychladly. V neděli v kostele Milosti boží předčítá reverend Lester Lowe ze Zpěvu Šalamounova a káže z kázání nazvaného „Jaro lásky Boží“. Chris Wrightson, největší opilec v Tarker's Mills spřádá svůj Velký jarní flám a potácí se v stříbřitém neskutečném světle blížícího se dubnového úplňku. Billy Robertson, barman a majitel Hospody, jediného výčepu v Tarker's Mills ho pozoruje, jak jde a zamumlá na barmanku, „Jestli si ten vlk dneska někoho vezme, myslím že to bude Chris.“

„Nemluv o tom,“ odpoví barmanka a zachvěje se. Jmenuje se Elise Fournierová, je jí dvacet čtyři a navštěvuje kostel Milosti boží a zpívá na kůru, protože je poblázněná do reverenda Lowea. Ale plánuje, že z Mills do léta zmizí, pobláznění–nepobláznění, tahle záležitost s vlkem ji začíná děsit. Soudí, že v

Portsmouthu by mohly být lepší tuzéry... a jediní vlci tam nosí námořnické uniformy.

Noci v Tarker's Mills, kdy měsíc potřetí v tomto roce dorůstá, jsou znepokojující doby... dny jsou lepší. Na městské pastvině je najednou každé odpoledne nebe plné papírových draků. Jedenáctiletý Brady Kincaid dostal k narozeninám kondora a teď ztrácí povědomí o čase ve své radosti z pocitu, že to dračí škubání v rukách je jako živá věc a sleduje, jak drak stoupá a klesá po modrém nebi nad altánem. Zapomíná na večeri, neuvědomuje si, že ostatní pouštěči draků odešli jeden po druhém se svými krabicovými draky a stanovými draky a Hliníkovými letci, bezpečně schovanými pod paží, neuvědomuje si, že je tu sám.

Světlo ubývá a objevují se modré stíny, díky kterým si konečně uvědomí, že tu otálí příliš dlouho – a že právě vychází nad lesy na okraji parku měsíc. Poprvé je to teplý měsíc, nafouklý a oranžový místo toho chladně bílého, ale Brady si ho nevšímá. Uvědomuje si jen, že tu zůstal příliš dlouho, otec mu pravděpodobně nařeže... a tma přichází.

Ve škole se smál vymyšleným historkám jeho spolužáků o vlkodlakovi, který prý minulý měsíc zabil tuláka, Stellu Randolphovou o měsíc dříve a Arnioho Westruma další měsíc před tím. Ale teď se nesměje. Když měsíc mění dubnový soumrak v krvavý žár, zdají se ty historky až příliš opravdové.

Začíná navíjet provázek do klubka tak rychle, jak jen dokáže, přitahuje kondora se dvěma krvavými očima dolů z tmavnoucí oblohy. Sklízí jej velice rychle a větrík náhle ustává. Výsledkem je, že drak mizí za altánem.

Vystartuje za ním, cestou navíjí provaz, pokukuje přes rameno nervózně za sebe... a najednou mu provázek v rukách začíná škubat a hýbat se, řezajíc dopředu a dozadu. Připomíná mu to rybářský prut, když chytil velkou rybu v tarkerské říčce nad Millsem. Zamračeně se na něj dívá a provázek povoluje.

Krev tuhnoucí řev vyplní noc a Brady Kincaid vykřikne. Už věří, ano, teď už věří, fajn, ale už je moc pozdě a jeho výkřik se ztrácí v tom vrčivém řevu, který v náhlé hrůzostrašné vlně stoupá do vytí.

Vlk běží proti němu, běží po dvou nohách, jeho chlupatá kůže je zbarvená do oranžova od svitu měsíce, oči mu blýskají zelenými lampami a v jedné tlapě – tlapě s lidskými prsty a drápy, tam kde mají být nehty – drží Bradyho kondora. Ten se bláznivě třepetá.

Brady se otáčí, aby utekl, a najednou ho obepnou chladné paže. Cítí něco jako krev a skořici a druhého dne ho najdou opřeného o Válečný pomník, bez hlavy a s rozpáranými vnitřnostmi a s kondorem v jedné ztuhlé ruce.

Drak se třepetá, jako by prahnul po obloze, zatímco se zděšená pátrací skupina odvrací a zvrací. Třepetá se, protože se už objevil větrík. Třepetá se, jako by věděl, že bude ideální den pro pouštění draků.

KVĚTEN

Té noci před Návratnou nedělí v baptistickém kostele Milosti boží má reverend Lester Lowe strašný sen, ze kterého se probouzí roztřesený a zpcený a strnule hledí na úzká farská okna. Jimi vidí přes cestu kostel. Měsíční světlo dopadá farskými okny ložnice v nehybných stříbrných paprscích a v jednom okamžiku se reverend zcela domnívá, že vidí vlkodlaka, o kterém si pořád šeptají staří strejcové. Pak zavírá oči, prosí o odpuštění za své podlehnutí pověrám a svou modlitbu dokončuje zašeptáním „Pro Kristovy rány, ámen“ – tak ho matka učila, aby končil své modlitby.

Á, pouhý sen...

Zdalo se mu o zítřku, jak káže Návratné kázání. O Návratné neděli (jen ti nejstarší ze starých strejců jí dosud říkají Stará dobrá neděle) je kostel vždycky plný a na rozdíl od většiny nedělí, kdy se dívá na lavice z poloviny nebo zcela prázdné, jsou teď všechny zaplněné.

V tom snu kázal s nadšením a průrazně, k čemuž v realitě zřídka kdy dospívá (inklinuje k monotónní řeči, což může být jedním z důvodů, proč počet návštěvníků Milosti boží v posledních zhruba deseti letech tak drasticky klesnul). To ráno se zdá, jako by se jeho jazyka dotknul Svatodušní oheň a on si uvědomuje, že káže největší kázání svého života a jeho tématem je: TO ZVÍŘE CHODÍ MEZI NÁMI. Opět a opět zvyšuje na průraznosti, nejasně si přitom uvědomuje, že jeho hlas nabral opravdu na síle, že se jeho slova dopracovala k téměř básnickému rytmu.

To Zvíře, říká jim, je všude. Mocný satan, říká jim, může být všude. Na středoškolském plese. Může si

kupovat balíček marlborek se zapalovačem dole u obchodního střediska. Může stát před brightonským bufetem, jíst párek v rohlíku a čekat až dorazí vlak z Bangoru v 16:40. To zvíře může sedět vedle vás na koncertě nějaké skupiny nebo si dávat kus koláče v Chat'n Chew na Main Street. To Zvíře, říká jim, ztiší hlas do vzrušeného šepotu a všichni poslouchají. Má je v hrsti. Dávejte pozor na Zvíře, protože se může usmívat a tvrdit, že je vašim sousedem, ale ó mí bratři, jeho zuby jsou ostré a jen si všimnete jak nepřijemně koulí očima. Je to Zvíře, a je tady, teď, v Tarker's Mills. Je –

Ale zde se odmlčí, jeho výmluvnost je pryč, jelikož se v jeho zářivém kostele děje cosi hrozného. Jeho věřící se začínají měnit a on si s hrůzou uvědomí, že se všichni mění ve vlkodlaky, celé ty tři stovky lidí: Victor Bowle, hlavní městský radní, obvykle tak bledý a tlustý a zavalitý... kůže mu hnědne, hrubne a tmavne chlupy! Violet Mackenzieová, učitelka klavíru... její úzké staropanenské tělo se zaobljuje, její slabý nos se zplošťuje a rozvírá! Tlustý učitel přírodních věd, Elbert Freeman, vypadá že tloustne, jeho zářivě modrý oblek se trhá, pichlavé bodlinky vlasů vyražejí ven jako péra ze starého gauče! Tlusté rty mu praskají jako puchýře, aby odhalily zuby velikosti kláves klavíru!

To zvíře, snaží se říct reverend Lowe ve snu, ale hlas ho zklame a on z kazatelny klopýtá v hrůze dozadu, zatímco se Cal Blodwin, vrchní diakón Milosti boží, belhá prostřední uličkou, vrčí a rozsypává peníze ze stříbrné misky pro sbírku, s hlavou nahnutou k jedné straně. Violet MacKenzieová na něj skáče a spolu se pak v uličce válejí a koušou a vydávají jekot, který je téměř lidský.

A teď se přidávají ostatní a ten zvuk je jako zoo během krmení a tentokrát reverend Lowe vykřikne jakoby v extázi: „Zvíře! Zvíře je všude! Všude! Všu–“ Ale jeho hlas už není jeho hlasem; stal se z něj nesrozumitelný vrčivý zvuk, a když se podívá dolů, vidí, že ruce vyčnívající z rukávů jeho dobrého černého obleku se změnilly v chundelaté tlapy.

A pak se probouzí.

Pouhý sen, myslí si, když znovu ulehává. Pouhý sen, díky bohu.

Ale když otevře dveře od kostela toho rána, rána o Návratné neděli, rána po úplňku, není už to, co vidí, sen. Je to zohavená mrtvola Clydea Corlisse, jenž po léta vykonával správcovskou práci, která visí hlavou dolů z kazatelny. Jeho smeták je opřený opodál.

Nic z toho není sen. Jediné, co si reverend Lowe přeje je, aby to sen byl. Otevře ústa, která se zastaví v jednom velkém lapajícím nádechu a začne křičet.

Jaro se znovu vrátilo – a letos s ním přišlo i Zvíře.

ČERVEN

O nejkratší noci roku Alfie Knopfler, který provozuje jedinou kavárnu v Tarker's Mills Chat'n Chew, leští svůj dlouhý umakartový pult do zářivého lesku, rukávy své bílé košile vyhrnuté až nad svalnaté potetované lokty. Kavárna je v této chvíli zcela prázdná a když dodělá ten pult, dá si na okamžik přestávku a podívá se do ulice a zapřemýšlí o tom, že přesně v takovou voňavou skoro letní noc ztratil svou nevinnost – tou holkou byla Arlene McCuneová, která se teď jmenuje Arlene Besseyová a vzala si jednoho z nejúspěšnějších bangorských právníků. Bože, jak sebou tu noc házela na zadním sedadle jeho auta a jak sladce ta noc voněla!

Pootevře dveře dokořán do léta a vpusť dovnitř jasný příliv měsíčního světla. Domnívá se, že kavárna je opuštěná, protože to Zvíře má přijít, když je měsíc v úplňku, ale Alfie není vyděšený ani ztrápený. Není vyděšený, protože váží sto kilo a většinu z toho představují pořád staré dobré námořnické svaly, není ztrápený, protože ví, že štamgasti zajdou za jasného a časného zítřejšího rána na vajíčka, domácí smaženky a kávu. Možná, pomyslí si, tu dneska skončím trochu dřív – vypnu varnu na kávu a zavřu, dole u Market Basket si koupím kartón piva a zajedu na druhý film do autokina. Červen, červen, úplněk – dobrá noc pro autokino a pár pív. Dobrá noc pro oživení vzpomínek na dobovatelskou minulost.

Otáčí se směrem ke kávovaru, když se otevřou dveře a on se rezignovaně otočí zpátky.

„Tak co! Jak se vede?“ zeptá se, protože zákazníkem je jeden z jeho štamgastů... ačkoliv zřídka kdy vidá tohoto zákazníka později než ráno.

Zákazník přikývne, a pak si ti dva vymění pár přátelských slov.

„Kafe?“ zeptá se Alfie, když zákazník usedne na jednu z čalouněných červených barových stoliček.

„Prosím.“

Fajn, pořad je dost času stihnout ten druhý film, myslí si Alfie, když se otáčí ke kávovaru. Ten nevypadá, že by pobyl dlouho. Je unavený. Možná mu je špatně. Pořad spousta času na –

Leknutí mu vymaže zbývající myšlenky. Alfie přihloupě zírá. Kávovar je bez poskvrnky, stejně jako všechno ostatní v Chat'n Chew, válec z nerezové oceli, zářivý jako kovové zrcadlo. A v jeho hladce vybroušeném vydutém povrchu vidí cosi tak neuvěřitelného, až hrůza povídat. Jeho zákazník, někdo, koho vidá každý den, někdo koho každý v Tarker's Mills vidá každý den, se mění. Zákazníková tvář se jaksi přesouvá, taví, tloustne, rozšiřuje. Zákazníková bavlněná košile se napíná, napíná... a najednou se švy košile roztrhnou, a je to sice nesmyslné, jenomže Alfie Knopfler v tu chvíli dokáže myslet jedině na pořad, na který koukával jeho synovec Ray, na Neuvěřitelného Hulka.

Zákazníková příjemná všední tvář se mění v něco zvířecího. Zákazníkovy světle hnědé oči se rozzáří; jsou teď děsivě zlato-zelené. Zákazník křičí... ale ten křik se roztrhne, klesá jako výťah rejstříky zvuků a mění se v hřmotné vrčení vzteku.

To – ta věc, to Zvíře, vlkodlak, ať už je to cokoliv – tápe po hladkém umakartu a převrhává cukřenku. Chňapne po tom tlustém skleněném válci, který se kutálí a sype cukr a hodí jím na zed', kde jsou vylepeny speciality, a pořad křičí.

Alfie se otočí dokola a bokem srazí z regálu varnu na kávu. Ta narazí s třesknutím na podlahu a horká káva se rozstříkne všude a popálí mu kotníky. Vykřikne bolestí a strachem. Ano, teď už se bojí, sto kilo dobrých námořnických svalů je teď zapomenuto, synovec Ray je teď zapomenut, kopulace s Arlene McCuneovou na zadním sedadle je teď zapomenuta a teď a tady existuje jenom to Zvíře, které je jako nějaká hororová příšera z filmu v autokině, jako hororová příšera, která vylezla přímo z plátna.

Zvíře skočí na pult s nesmírnou svalovou lehkostí, kalhoty má nadranc a košili na hadry. Alfie slyší cinkání klíčů a drobných z jeho kapes.

Zvíře skáče na Alfieho a Alfie se snaží uskočit, ale klopýtne o varnu na kávu a natáhne se na červené linoleum. Zazní další zničující řev, přívál horkého žlutého dechu a pak obrovská krvavá bolest, když se čelisti té stvůry zanoří do deltového svalu v jeho zádech a trhnou zpátky hroznou silou. Krev postříká podlahu, pult, gril.

Alfie se zapotácí s ohromnou, rozedranou a stříkající dírou na zádech; snaží se křičet a bílé měsíční světlo, letní měsíční světlo proudí oknem a oslňuje ho.

Zvíře na něj skáče znovu.

Měsíční světlo je poslední věc, kterou Alfie vidí.

ČERVENEC

Čtvrtý červenec byl zrušen.

Martymu Coslawovi se dostává pozoruhodně málo pochopení od lidí jemu nejbližších, když jim to sděluje. Možná je to proto, že jednoduše nechápu hloubku jeho bolesti.

„Nebud' blázen,“ říká mu matka příkře – je na něj často příkrá, a kdyby si měla tuto příkrost odůvodnit, řekla by si, že přece nebude chlapce rozmazlovat jenom proto, že je postižený, protože stráví svůj život v kolečkovém křesle.

„Počkej do příštího roku!“ říká mu otec a poplácává ho po zádech. „To bude dvakrát tak dobrý! Dvakrát tak, sákriš, dobrý! Uvidíš, kamarádíčku. Hej, hej!“

Herman Coslaw je učitelem tělocviku na tarker's millské základní škole a většinou mluví se synem hlasem, který Marty sám pro sebe označuje jako tátův hlas Velkého kámoše. Také často říká „Hej, hej!“. Pravdou je, že Marty Hermana Coslawova trochu znervózňuje. Herman žije ve světě vehementně aktivních dětí, dětí které běhají závody, hrají baseball, závodí v plavání. A uprostřed dohlížení na tohle všechno by měl vzhlednout a podívat se na Martyho, jak někde opodál sedí v kolečkovém křesle a dívá se. To Hermana znervózňovalo a když byl nervózní, mluvil tím svým hřmotným hlasem Velkého kámoše a říkal „Hej hej!“ nebo „sákriš“ a nazýval Martyho svým „kamarádíčkem“.

„Ha ha, tak jsi konečně nedostal něco, co jsi chtěl!“ říká jeho velká sestra, když se jí snaží povědět, jak se těšil na tuhle noc, jak se na ni těší každý rok, na ty květy světel na obloze nad Pastvinami, bleskové třesknutí záře následované dunivými TRR–BUM, které rachotí kolem dokola mezi nízkými kopci, které obklopují město. Kate je třináct let ku Martyho deseti a je přesvědčená, že každý má rád Martyho

Strýc Al upřel zrak ve směru hluku vycházejícího od bazénu.

„Děkuju ti!“ Marty byl konečně schopný dýchat. „Děkuju ti, strejdo Ale!“

„Jenom zataj mámě, kde jsi je vzal,“ řekl strýc Al. „Kývnutí je dobrý stejně jak mrknutí na slepýho koně, jasný?“

„Jasný, jasný,“ pronesl Marty, ačkoliv netušil, co má kývnutí, mrknutí a slepí koně společného s ohňostrojem. „Ale opravdu je nebudeš potřebovat, strejdo Ale?“

„Můžu si sehnat jiný,“ řekl strýc Al. „Znám jednoho chlapa nahoře v Bridgtonu. Bude mít otevřeno, dokud se nesetmí.“ Položil Martymu ruku na hlavu. „Oslav si svůj Čtvrtý červenec, až všichni půjdou spát. Nevystřeluj dneska večer ty, co jsou hlučný a který by je všechny probudily. A proboha, neustřel si ruku, nebo se mnou ségra už do smrti nepromluví.“

Pak se strýc Al zasmál, vlezl do auta a rozburácel motor k životu. Zvedl ruku a naoko zasalutoval Martymu a pak byl pryč, zatímco se Marty pořád snažil vykoktat své díky. Chvilí tam seděl a díval se za strýcem, ztěžka polykajíc, aby zamezil pláči. Pak schoval krabici raket pod košili a prohučel zpátky k domu a do svého pokoje. V myšlenkách už čekal, až přijde noc a všichni budou spát.

Tu noc je jako první v posteli. Dovnitř k němu vchází matka a dává mu polibek na dobrou noc (příkře, bez pohledu na jeho hůlkovité nohy pod pokrývkou). „Jsi v pořádku, Marty?“

„Ano, mami.“

Matka se odmlčí, jako když se chystá říct něco dalšího a pak zlehka potřese hlavou. Odchází.

Dovnitř k němu vchází sestra Katie. Nedává mu polibek; jenom si opře hlavu blízko jeho krku, takže Marty cítí z jejích vlasů chlór a ona zašeptá: „Vidíš? Nedostaneš vždycky všechno, co chceš, jenom proto, že jsi mrzák.“

„Byla bys překvapená, co mám,“ říká tiše a ona se na něj na okamžik zadívá s náznakem podezření, než odejde pryč.

Otec přichází poslední a sedá si na okraj Martyho postele. Mluví svým hřmotným hlasem Velkého kámoše. „Všechno v pořádku, chlape? Jsi nějak brzo v posteli. Vážně brzo.“

„Jen jsem trochu unavený, tati.“

„Dobrá,“ Svou velkou rukou poplácá jednu z Martyho zbytečných noh, nevědomky se zarazí a pak ze sebe kvapně vypraví.

„Je mi líto toho ohňostroje, ale jen si počkej do příštího roku! Hej, hej! At' tě blechy štípou celou noc!“ Marty se lehce usměje tajemným úsměvem.

A pak začíná své čekání, než zbytek domu usne. Trvá to dlouho. Televize v obývacím pokoji běží dál a dál, umělý smích je často rozmnožen pronikavým hihňáním Katie. Z toalety v dědečkově ložnici zazní bouchnutí a splachování. Matka telefonuje, přeje komusi šťastný Čtvrtý červenec, říká ano, je to ostuda, že ohňostroj byl zrušen, ale ona že si myslí, že za takových okolností, kdy každý ví proč, to tak má být. Ano, Marty byl zklamaný. Jednou, krátce před koncem své konverzace, se zasměje, a když se směje, tak nezní ani trochu příkře. Poblíž Martyho se směje sotva kdy.

Čas od času, po tom, co sedm třicet přešlo v osm a devět, se jeho ruce vkradou pod polštář, aby se ujistil, že celofánový balíček raket je pořád tam. Kolem devíti třiceti, když je měsíc dostatečně vysoko, aby nahlédl do jeho okna a zaplavil jeho pokoj stříbrným světlem, dům začne konečně utichat.

Televize vypnula. Katie jde spát, protestujíc, že všechny její kamarádky můžou v létě zůstat dlouho vzhůru. Po tom, co odejde, sedí Martyho rodina chvilí v jídelně, z jejich konverzace je slyšet jenom mumláni. A...

... a možná že spal, protože když se znovu dotýká báječného balíčku s raketami, uvědomí si, že dům je naprosto klidný a měsíc září ještě jasněji – je dostatečně jasný, aby vrhal stíny. Vyndává balíček spolu se svazečkem zápalek, které si opatřil již dříve. Zastrkává si kabátek od pyžama do kalhot, schovává jak balíček, tak zápalky pod košili a chystá se vylézt z postele.

Na Martyho je to výkon, ale nikoliv bolestivý, jak si lidé někdy zřejmě myslí. V nohách nemá cit žádného druhu, takže necítí ani bolest. Chytá se čelní pelesti a dotahuje se do sedu a pak posouvá nohy přes okraj postele, jednu po druhé. Dělá to jednou rukou, druhou se chytá madla, které začíná u postele a táhne se po celém pokoji. Jednou se už pokusil posunout si nohy oběma rukama a hlavou se pak bezmocně překotil střemhlav na zem. Po té ráně všichni přiběhli. „Ty pitomej frajere!“ Zašeptala mu Kate

divoce do ucha, když už seděl zachráněn ve svém křesle, trochu se roztrásl, ale bláznivě se smál navzdory bouli na jednom spánku a rozbitému rtu. „Chceš se zabít? Co?“ A pak vyběhla s brekem z pokoje.

Najednou sedí na kraji postele, otírá si ruce do košile, aby se ujistil že je má suché a nebudou klouzat. Pak použije madla, aby doručkoval ke kolečkovému křeslu. Jeho zbytečné strašácké nohy, ten přítězek, se vlečou za ním. Měsíc je natolik jasný, aby na podlahu před ním vrhal jeho stín, ostrý a zřetelný.

Kolečkové křeslo je zabrzděné a on se do něj vyhoupne se smělou lehkostí. Na okamžik se zarazí, aby popadnul dech a naslouchá tichu v domě. Nevystřeluj dneska večer ty, co jsou hlučný, řekl strýc Al, a naslouchaje tichu Marty ví, že měl pravdu. Oslaví svůj Čtvrtý červenec sám a pro sebe a nikdo se o tom nedozví. Aspoň ne do zítřka, až venku na verandě všichni uvidí zčernalé obaly od twizzerů a fontán, ale to už to bude jedno. Tolik barev, kolik jen jich je v dračím dechu, řekl strýc Al. Ale Marty se domnívá, že neexistuje zákon na to, aby nějaký drak dýchal potichu.

Odbrzdí křeslo a přepíná napájecí páčku. Ve tmě se objeví malé žluté světélko – to, které znamená, že baterie je nabitá. Marty stiskne DOPRAVA. Křeslo se otáčí doprava. Hej, hej. Když se ocitá proti dveřím na verandu, mačká VPŘED. Křeslo s tichým hukotem pojíždí dopředu.

Marty vytahuje západku dvoukřídlých dveří, mačká znovu VPŘED a vyjíždí ven. Roztrhne ten báječný balíček s raketami a potom se na moment zastaví, uchvácen letní nocí, ospalým cvrlikáním cvrčků, slabým voňavým vánkem, který stěží rozhýbe listí stromů na kraji lesa, tím téměř nadpozemským zářením měsíce.

Už nemůže čekat. Vytáhne jednoho hada, škrtně zápalkou, rozžehne jeho zápalnou šňůru a v strhujícím tichu sleduje, jak vyprskává zelenomodrým ohněm a magicky sílí, svíjí se a z ocasu plive plamen.

Čtvrtý červenec, myslí si a oči mu hoří. Čtvrtý červenec, tak št'astný čtvrtý červenec.

Jasný plamen hada se zablikotá, zachvěje a zhasne. Marty zapálí jednoho z trojúhelníkových twizzerů a pozoruje, jak chrlí oheň tak žlutý, jako má oblíbená golfová košile jeho otce. Před tím, než zhasne, Marty zapálí druhého, který vydává světlo temně rudé jako jsou růže, které rostou vedle plotu u nového bazénu. A teď naplňuje noc báječná vůně spáleného střelného prachu, kterou vítr unáší pomalu pryč.

Jeho šátrající ruce dál vytahují placatý balíček výbušných žabek Černá kočka a už je má otevřené, když si uvědomí, že kdyby je zapálil, byla by to pohroma – jejich hopsavý, pukavý, kulometný rachot by probudil všechny sousedy: požár, potopa, poplach, výslech. Všechno tohle a jeden desetiletý kluk jménem Martin Coslaw s největší pravděpodobností až do vánoc v domácím vězení.

Odkládá si Černé kočky na klín a znovu vesele šátrá v sáčku a vytahuje největší twizzer je všech – prvotřídní twizzer, jestli někdy takový byl. Je skoro tak velký jako jeho sevřená pěst. Zapaluje ho se směsí strachu a rozkoše a odhazuje ho.

Rudé světlo, tak jasné jako oheň pekelný, zaplní noc... a tento sunoucí se horečný žár způsobí, že Marty uvidí, jak se křoviska na okraji lesa pod verandou otrásají a rozhrmují. Slyší tichý lomoz, napolo kašel, napolo vrčení. Objevuje se Zvíře.

Na okamžik se zastaví na úpatí louky a vypadá, že větří... a pak se začne belhat po svahu směrem k místu, kde sedí Marty ve svém kolečkovém křesle na břidlicových dlaždicích, oči se mu vydouvají, horní část těla se stahuje proti plátěnému opěradlu křesla. Zvíře je přihrbené, ale očividně kráčí po dvou zadních nohách. Jde tak, jako by šel člověk. Rudé světlo twizzera d'ábelsky rejdí v jeho zelených očích.

Zvíře se pohybuje pomalu, jeho široké nosní dírky se rytmicky rozšiřují. Větří kořist, zcela nepochybně větří oslabenost své kořisti. Marty ho cítí – jeho srst, jeho pot, jeho divokost. Znovu to zachrochtá. Jeho tlustý horní ret barvy jater se zkrabatí, aby ukázal silné tesákovité zuby. Jeho kůže je zbarvená matně stříbrně–zrzavě.

Už ho skoro má – jeho dráповité ruce, tak lidsky–nelidské ruce se mu sápu po krku – když si chlapec vzpomene na balíček výbušných žabek. Sotva si uvědomuje, co se chystá udělat, škrtná zápalkou a přikládá ji k hlavní roznětce. Roznětka vyplivne horké provazy červených jisker, které mu ožehnou a zkroutí jemné chloupky vzadu na ruce, Vlkodlak momentálně ztrácí rovnováhu, stahuje se zpátky, vydávaje tázavé chrochtání, které je, jako jeho ruce, téměř lidské. Marty mu hodí balíček výbušných žabek do tváře.

Vybuchnou ve fantastickém blýskavém sledu světla a zvuku. Zvíře vydá pištivý řev bolesti a vzteku.

Belhá se zpátky, chňape po těch věcech, které vybuchávají zrnka ohně a horký střelný prach do jeho tváře. Marty vidí, že se jedno z jeho výbojkových zelených očí rozprskává, jakmile po straně jeho čumáku vybuchnou čtyři žabky najednou se strašlivým hromovým KA–PÚÚ! Jeho vráskot je teď čirou bolestí. Chňápe si s řevem po tváři a když se rozsvítí první světla v domě Coslawových, otočí se a odskáče zpátky přes louku k lesu, zanechávaje za sebou jen zápach sežehlé srsti a první vyděšené a zmatené výkřiky z domu.

„Co to bylo?“ Hlas jeho matky nezní ani trochu příkře.

„Kdo je tam, zatraceně?“ Hlas otce moc nezní jako Velký kámoš.

„Marty?“ Kate, její hlas se třese a nezní vůbec drze.

„Marty, jsi v pořádku?“

Dědeček Coslaw celou tu záležitost prospí.

Marty se v kolečkovém křesle opře, zatímco si to velký rudý twizzer šine svou cestou do záhuby. Jeho světlo je teď slabé a krásně růžové jako ranní svítání. Je příliš šokovaný, než aby brečel. Ale jeho šok není výhradně smutnou emocí, ačkoliv druhého dne ho rodiče vypakují, aby navštívil strýce Jima a tetu Idu ve městě Stowe ve Vermontu, kde zůstane až do konce prázdnin (dohoda s policií; myslí si, že by Úplňkový zabiják mohl zaútočit na Martyho znovu a umlčet ho). Uvnitř cítí skrytý jásot. Je silnější než šok. Pohlédl do strašlivé tváře Zvířete a přežil. A uvnitř cítí upřímnou, dětinskou radost, a k tomu lehkou radost, o které nebude nikdy schopný mluvit, dokonce ani se strejdou Alem, který by mu asi rozuměl. Cítí radost, protože se ohňostroj nakonec konal.

A zatímco se rodiče strachovali a pochybovali o jeho duševním zdraví, a jestli nebude mít z toho zážitku komplexy, Marty Coslaw ve svém srdci dospěl k tomu, že to byl nejlepší Čtvrtý červenec ze všech.

SRPEN

„Jo, myslím, že to je vlkodlak,“ říká strážník Neary. Mluví příliš nahlas – možná jen náhodou, spíš ale úmyslně – a veškerý hovor ve Stanově holičství jako když utne. Je teprve polovina srpna, nejžhavějšího srpna, jaký léta v Tarker's Mills nepamatují a dnes večer bude měsíc teprve první den po úplňku. Takže město ani nedutá a čeká.

Strážník Neary si prohlíží své publikum a pak pokračuje ze svého místa prostředního holičského křesla Stana Pelkyho, mluví důležitě, mluví nezaujatě, mluví psychologicky a z hloubi svých středoškolských znalostí (Neary je velký silný muž a na střední měl obvykle na starost leda tak tačdauny za tarker's millské Tygry. Školní vyučování mu vynášelo nějaké trojky a nemálo čtyřek).

„Existují lidi,“ povídá jim, „co se tak nějak chovají jako dvě různé osoby. Rozumíte, něco jako roztržštěný osobnosti. Jsou zkrátka něco, čemu já říkám zasraný schizoidi.“

Udělá pomlku, aby si uvědomil to vážné ticho, které vítá a pak pokračuje:

„Teďka ten chlap, já myslím, že to je přesně ten případ. Neřekl bych, že ví, co dělá, když je měsíc v úplňku a on vyjde ven a někoho zabije. Může to bejt kdokoliv – bankovní úředník, pumpař na jedný z těch benzínek na Town Road, možná že je to dokonce někdo, kdo je zrovna tady. Myslím to tak, že uvnitř je zvířetem a zvenčí vypadá dokonale normálně, jo, na mou duši. Ale jestli máte za to, že jsem myslel chlápka obrašeného chlupama, co vyje na měsíc... ne. To jsou kecy pro děti.“

„A co ten Coslawovic kluk, Neary?“ ptá se Stan, pokračujíc v opatrné práci kolem tukového válce na Nearyho krku. Jeho dlouhé ostré nůžky dělají šmik... šmik... šmik.

„To jen dokazuje, co jsem říkal,“ odpovídá Neary s určitým podrážděním. „Kecy pro děti.“

Po pravdě, se kvůli tomu, co se stalo Martymu Coslawovi, cítí podrážděný. Tady v tom klukovi je první očitě svědectví o šílenci, který pozabíjel šest lidí z jeho města, včetně Nearyho dobrého přítele Alfieho Knopflera. A je mu snad dovoleno promluvit si s tím klukem? Ne. Ví vůbec, kde ten kluk je? Ne! Musel si vystačit s výpovědí získanou od státní policie, a kvůli tomu se ještě měl co smekat a šoupat nohama a žadonit, aby získal aspoň tohle. A to jen proto, že je maloměstským strážníkem, které státní policie pokládá za děcka, co si hrají na policajty a kteří si podle nich ani nedokážou zavázat boty. To jen proto, že nenosí ty jejich zkurvené skautíkovské klobouky. A ta výpověď! Mohl by si s ní stejně dobře vytřít prdel. Podle Coslawovic kluka, bylo to „zvíře“ metr osmdesát vysoké, bylo nahé, po celém těle pokryté srstí. Mělo silné zuby a zelené oči a smrdělo jako pytel hoven. Mělo drápy, ale ty drápy vypadaly jako

ruce. Myslí si taky, že mělo ocas. Ocas, proboha.

„Možná,“ povídá Kenny Franklin ze svého místa v řadě křesel u zdi, „možná si ten maník vzal na sebe nějaký převlek. Jako masku a tak, rozumíte.“

„Tomu nevěřím,“ říká Neary s důrazem a pokýve hlavou, aby vyzdvihl smysl. Stan musí rychle stáhnout nůžky zpět, aby zabránil zabodnutí ostří do toho masitého tukového válce na zadní části Nearyho krku.

„Ne, pane! Tomu já nevěřím! Kluk slyšel spoustu takových historek o vlkodlacích ve škole, ještě než začaly prázdniny – to přiznal sám – a pak neměl na práci nic jiného, než aby seděl v tom svém křesle a přemýšlel o tom... zaobíral se tím pořád dokola. To celý je jenom o pojebané psychologii, rozumíte. Kdybys to byl ty Kenny, kdo vyleze z křoví za svitu měsíce, tak proč by si měl kluk myslet, že jsi vlk.“

Kenny se trochu znepokojeně zasměje.

„Ne,“ říká Neary sklíčeně. „Svědectví dítěte prostě není pranic spolehlivé.“

Ve svém znechucení a zklamání kvůli výpovědi získané od Martyho Coslawa v domě Martyho tety a strýce ve Stowe, přehlédl strážník Neary také tento řádek: „Čtyři z nich mu najednou vybuchly po straně obličejů – tuším, že by jste to nazvali obličejem – a myslím že mu to vystřelilo oko. Jeho levé oko.“

Kdyby o tomhle strážník Neary zauvažoval – a to on neudělal – mohl se zasmát mnohem pohrdavěji, protože toho horkého srpna 1984 nosil jen jediný člověk okázale pásku přes oko, a pomyšlení, že by takhle osoba zabíjela, bylo prostě nejnemožnější ze všech. To by Neary radši uvěřil, že vrahem je jeho matka, než by věřil tomuhle.

„Je jen jedna věc, která by vyřešila tenhle případ,“ říká strážník Neary a pokyne prstem na čtyři z pěti mužů, kteří sedí proti stěně a čekají na své sobotní ostříhání, „a tou je dobrá policejní práce. A já mám v úmyslu být tím, kdo ji udělá. Ty státní skautíci se budou smát vzteky, až jim toho chlapa přivedu.“

Nearova tvář se zasní.

„Kdokoliv,“ říká. „Bankovní úředník... pumpař... nebo jen chlap, s kterým popijíte v baru. Ale dobrá policejní práce to vyřeší. To si zapište za uši.“

Jenomže dobrá policejní práce strážníka Landera Nearyho dospěje ke svému konci té noci, kdy ho chlupatá, od měsíce stříbrná paže vytáhne otevřeným oknem jeho Dodge, když parkuje u křižovatky dvou všivých silnic v západním Tarker's Mills. Ozývá se hluboké chraplavé vrčení a šílený hrozivý zápach podobný zápachu v pavilonu lvů v zoo.

Hlavu má zvrácenou dozadu a zírá do jednoho zeleného oka. Vidí srst a černý, vlhce vypadající čumák. A když se čumák zakrabatí, vidí i zuby. To zvíře se na něj drápe téměř laškovně a jednu tvář má ovázanou páskou, čímž vystavuje své zuby na pravé straně. Krev stříká všude. Cítí, jak mu proudí po rameni košile a teple stéká. Křičí; křičí z plna hrdla a z plných plic. Nad rameny zvířete zahlédne měsíc vrhající dolů bílé světlo.

Zcela zapomíná na svou pistoli ráže .30 – třicítku i pětáctičítku má za opaskem. Zapomíná zcela na to, jak je takhle věc pojebaně psychologická. Zapomíná zcela na dobrou policejní práci. Místo toho se myšlenkami upne na něco, co řekl Kenny Franklin toho rána u holiče. Možná si ten maník vzal na sebe nějaký převlek. Jako masku a tak, víte.

A tak, když se vlkodlak sápe po Nearyho krku, Neary se sápe po jeho tváři, vyrve dvě hrsti hrubé drátovité srsti a zatahá za ni s šílenou nadějí, že se ta maska posune a potom stáhne – udělá takový ten elasticky vodnatý trhavý zvuk latexu a on uvidí zabijáka.

Ale nic se nestane – nic kromě řevu bolesti a vzteku toho zvířete, které se po něm napřáhne jednou pazourovitou rukou – ano Neary vidí, že je to ruka, jakkoliv ohavně znetvořená, ale pořád ruka, ten kluk měl pravdu – a roztrhne Nearymu hrdlo. Krev crčí po čelním skle a palubní desce, kape do láhve piva, kterou měl strážník Neary opřenou o rozkrok.

Druhá vlkodlakova ruka popadne Nearyho čerstvý sestřih a napůl ho vyškubává z kabiny pick-upu. Jednou, na důkaz vítězství, zavýje a pak skryje svou tvář a čenich v Nearyho hrdle. Krmí se, zatímco pivo ze spadlé láhve zurčí ven a pěnění na podlaze vedle brzdy a spojkového pedálu.

Toliko o psychologii.

Toliko o dobré policejní práci.

ZÁŘÍ

Jak měsíc utíká a přichází znovu noc s úplňkem, vystrašení lidé z Tarker's Mills čekají na zlomový okamžik, ale žádný takový nepřichází. Jinde ve světě jsou jeden za druhým ustanoveny baseballové oblastní závody a začíná fotbalová exhibiční sezóna; v Canadian Rockies informuje lidi žoviální starý Willard Scott o Tarker's Mills, dvacátého prvního září kdesi napadne třicet centimetrů sněhu. Ale v tomhle koutě světa to léto ještě nevzdává. Teploty setrvávají přes den na šestadvaceti, děcka jsou už tři týdny zpátky ve škole, nijak šťastné z toho, že tu musí sedět a pařit se v bzučících třídách, kde jim připadá, že hodiny jsou nastavené tak, aby se posunuli jen o minutu dopředu pokaždé, když ve skutečném čase uplyne hodina. Manželé se vztekle a bezdůvodně hádají se svými manželkami a na O'Neilově pumpě na Town Road u výjezdu na placenou silnici, začíná nějaký turista držkovat na Puckyho O'Neila kvůli ceně benzínu a Pucky ho praští tankovací hadicí. Ten chlap je z New Jersey a na horním rtu bude potřebovat čtyři stehy, odjíždí a zlověstně si přitom mumlá pod fousy něco o soudech a úředních obsílkách.

„Nevím, na co si stěžuje,“ říká Pucky mrzutě té noci v Hospodě. „Praštil jsem ho jenom poloviční silou. Kdyby jsem ho praštil naplno, tak bych mu urazil celou tu jeho naškrobenou fešáckou hubu. Rozumíš?“

„Samozřejmě,“ říká Billy Robertson, protože Pucky vypadá, že by ji urazil i jemu, kdyby nesouhlasil. „Co říkáš na další pivo, Pucku?“

„Jasná páka,“ říká Pucky.

Milt Sturmfuller dostává manželku do nemocnice kvůli kousku vajíčka, který myčka na nádobí neodlepila z jednoho talíře. Jednou se podívá na zaschlou žlutou skvrnu na talíři, na kterém se mu snažila dát oběd a vrazí ji pořádnou ránu. Jak by řekl Pucky O'Neil, Milt ji praštil naplno. „Pitomá nepořádná krávo,“ říká a stojí nad Donnou Lee, která leží natažená na podlaze v kuchyni, má rozbitý a krvácející nos, vzadu na hlavě také krvácí. „Moje matka měla nádobí vždycky čisté a to ani neměla myčku. Co to s tebou je?“ Později řekne Milt lékařům v ambulanci portlandské hlavní nemocnice, že Donna Lee spadla ze schodů. Donna Lee, terorizovaná a vystrašená z devíti let v manželské válečné zóně, mu to potvrdí.

Kolem devatenácté hodiny té úplňkové noci, vítr přivane první studený vzduch tohoto dlouhého léta. Od severu přichází pás mraků a měsíc s nimi chvíli hraje na honěnou, noří se do nich a zase se z nich vynořuje a mění jejich okraje do barvy tepaného stříbra. Pak mraků přibude a měsíc zmizí... už je to tu; mořský příliv dvacet mil od Tarker's Mills ucítí jeho vliv, a ucítí ho i Zvíře.

Kolem druhé hodiny ráno zazní z prasečí ohrady Elmera Zinnemana na West Stage Road, asi dvanáct mil od města, strašné kvičení. Elmer jde pro pušku, na sobě má jenom spodek od pyžama a bačkory. Jeho žena, která byla bezmála krásná, když si ji v šestnácti bral v roce 1947, prosí a žadoní a pláče, aby zůstal u ní, aby nešel ven. Elmer ji ze sebe setřásá a ze zádveří bere svou zbraň. Jeho prasata vlastně nekvičí, oni přímo vriskají. Vydávají zvuk jako banda mladých holek při dámské jízdě, které překvapení nějaký maniak. On půjde, nic ho nepřinutí nejít, říká jí... a pak zůstává stát jako přimražený s jednou mozolnatou rukou na klice zadních dveří, když do noci zazní pištivé triumfální zavytí. Je to vlčí nářek, ale v tom zavytí je cosi tak lidského, že to přinutí jeho ruku pustit kliku a dovolí Alici Zinnemanové, aby ho odtáhla do obývacího pokoje. Položí kolem ní ruce a posadí ji na gauč a tak tam sedí jako dvě vystrašené děti.

Teď začíná vriskot prasat slábnout a utíchat. Ano, přestávají kvičet. Jeden po druhém přestávají. Jejich kvičení utichá v drsných, krvavě čvachtavých zvucích. Zvíře znovu zavýje, jeho nářek je stříbrný jako měsíc. Elmer jde k oknu a vidí něco, co nedokáže ani popsat a co právě utíká do hlubší tmy.

Děšť přišel až později, narážeje na okno, kdy Elmer a Alice spolu seděli v posteli, všechna světla v ložnici rozsvícená. Je to studený déšť, první opravdový podzimní déšť a zítra se na listí objeví první nádechy zbarvení.

Elmer nachází v prasečí ohradě přesně to, co čekal; masakr. Všech devět sviní a oba dva samci jsou mrtví – vnitřnosti vykuchané a zčásti sežrané. Leží v blátě, studený déšť buší na jejich zdechlíny, jejich vypoulené oči zírají do chladné podzimní oblohy.

Elmerův bratr Pete, přivolaný z Minotu, stojí před Elmerem. Dlouho už nepromluvili, ale pak Elmer říká něco, co měl na mysli i Pete. „Pojištění část z toho pokryje. Ne všechno, ale něco jo. Myslím, že zbytek můžu uhradit. Lepší, že to byly moje prasata, než kdyby to byl další člověk.“

Pete přikyvuje. „Už toho bylo dost,“ říká slabým hlasem, až je přes ten déšť těžko slyšet.

„Co tím myslíš?“

„Ty víš, co tím myslím. O dalším úplňku musí být venku čtyřicet chlapů... nebo šedesát... nebo sto šedesát. Lidi se do toho přestali srát a předstírají, že se nic neděje, když to nikdo nevidí. Podívej se na tohle, pro Kristovy rány!“

Pete ukáže na zem. Kolem zmasakrovaných prasat je měkká půda ohrady plná obrovských stop. Vypadají jako vlčí stopy... ale vypadají také podivně lidsky.

„Vidíš ty posraný stopy?“

„Vidím,“ přitaká Elmer.

„Myslíš, že je udělala Pikeovic Betsyna?“

„Ne, řek' bych že ne.“

„Ty stopy udělal vlkodlak,“ říká Pete, „Ty to víš, Alice to ví, většina z lidí tohoto města to ví. Sakra, i já to vím a to pocházím z jinýho okresu.“ Dívá se na bratra, tvář má zamračenou a vážnou jako obličej novoanglického Puritána z roku 1650. A opakuje: „Už toho bylo dost. Čas tý věci je u konce.“

Elmer o tom dlouze zauvažuje, zatímco děšť dál bubnuje do pláštěnek těch dvou mužů a pak kývne. „Určitě. Ale ne o příštím úplňku.“

„Ty chceš čekat do listopadu?“

Elmer přikývne. „Budou holý stromy. Bude se líp stopovat, jestli napadne trochu sněhu.“

„A co příští měsíc?“

Elmer Zinneman se dívá na svá zmasakrovaná prasata v ohradě u stodoly. Pak se podívá na bratra Petea.

„Lidi se na to líp připraví,“ říká.

ŘÍJEN

Když se Marty Coslaw o halloweeenské noci vrátí domů z koledování, s bateriemi v kolečkovém křesle téměř vybitými, jde přímo do postele, kde leží, dokud na chladné obloze poseté hvězdami jako úlomky diamantů nevyjde půlměsíc. Venku na verandě, kde mu zachránila život šňůra výbušných žabek, sfoukává mrazivý vítr na dlažbu hnědé listí ve vířivých bezcílých spirálách. Chrastí jako staré kosti. Říjnový úplňek v Tarker's Mills přišel a odešel, aniž by došlo k nové vraždě – to už bylo druhý měsíc v řadě, co se tak stalo. Někteří z obyvatel – jedním z nich je holič Stan Pelky a druhým Cal Blodwin, majitel Blodwin Chevrolet, jediné prodejny aut ve městě – věří, že té hrůze je konec. Zabijákem byl tulák nebo tramp, žijící v lese a teď šel dál – to si aspoň myslí. Jiní si však nejsou jistí. To jsou ti, kteří vědí o čtyřech jelenech zabitých u placené silnice den po říjnovém úplňku a o jedenácti prasatech Elmera Zinnemana zabitých v době úplňku v září. Během dlouhých podzimních nocí zuří v Hospodě spory.

Ale Marty Coslaw ví.

Té noci, kdy přišel z koledování se svým otcem (jeho otec má rád Halloween, má rád svěží chlad, rád se směje tím svým srdečným smíchem Velkého kámoše a křičí takové debilní věci jako „Hej, héj!“ a „Cinkyty cink!“, když se otevřou dveře a vykouknou známé tarker's millské tváře). Marty šel převlečený za Yodu, s velkou gumovou maskou od Dona Posta 1 nataženou na hlavě a s objemným hávem, který zakrýval jeho zbytečné nohy. „Ty vždycky dostaneš, co chceš,“ říká Katie a zavrtí hlavou, když vidí tu masku... ale on ví, že na něj není doopravdy naštvaná (a jako kdyby to chtěla dokázat, vyrobí mu rafinovaně zahnutou yodaovskou hůl, aby zdokonalila jeho úbor), ale možná smutná, protože už je pokládána za příliš starou, než aby šla sama koledovat. Místo toho půjde na večírek se svými spolužáky. Bude tancovat a poskakovat na písničky od Donny Summer a později zhasnou světlo, aby mohli hrát flašku, a bude se možná líbat s nějakým klukem – ne proto, že by chtěla, ale aby se tomu mohli s kamarádkami druhý den ve studovně hihňat.

Otec bere Martyho do dodávky, protože dodávka má vestavěnou rampu, pomocí níž se může Marty dostat snadno dovnitř i ven. Marty sjíždí z rampy a pak si to v křesle šine samotnými ulicemi sem a tam. Svůj košík vozí na klíně a společně navštíví všechny domy v ulici a pak i několik ulic ve středu města: Collinsovi, MacInnesovi, Manchestersovi, Millikensovi, Eastonsovi. Uvnitř Hospody mají akvárium plné sladkostí. Na faře Kongregačního kostela dostává tyčinky Snickers a tyčinky Chunky na faře Baptistického kostela. Pak dál k Randolphovým, Quinnsovým, Dixonovým a jednomu, dvěma tuctům

dalších. Marty se vrací domů s vybouleným košíkem plným sladkostí... a s jedním děsivým, téměř neuvěřitelným poznáním.

On ví.

Ví, kdo je vlkodlak.

Při jedné zastávce na Martyho cestě, mu samotné Zvíře, nyní bezpečně mimo vliv svých měsíců šílenství, vhodilo do košíku cukroví, aniž by si uvědomilo, že Martyho tvář pod maskou Yody zbledla hrůzou, ani to, že jeho prsty v rukavicích svírají Yodovu hůl tak silně, až mu zbělely nehty. Vlkodlak se na Martyho usmívá a pohladí mu gumovou hlavu. Ale je to vlkodlak. Marty to ví, a nejen proto, že ten člověk nosí přes oko pásku. Je tu cosi, jakási živoucí podobnost obličeje tohoto člověka s vrčící tváří zvířete, které viděl oné stříbrné letní noci před téměř čtyřmi měsíci.

Od svého návratu z Vermontu den po svátku práce měl Marty oči na stopkách, s pocitem jistoty, že dříve či později vlkodlaka uvidí a s pocitem jistoty, že ho pozná, jelikož vlkodlakem bude jednooký člověk. Policisté sice kývli a slíbili, že to prověří, když jim řekl, že si je téměř jistý, že vystřelil vlkodlakovi oko. Marty by však řekl, že mu ve skutečnosti nevěřili. Možná proto, že je ještě dítě nebo možná proto, že o červencové noci, kdy k té konfrontaci došlo, tam prostě nebyli. V každém případě je to teď jedno. On ví, že to tak bylo.

Tarker's Mills je malé město, ale je rozlehlé a až do dnešní noci Marty jednookého člověka nepotkal a neodvažoval se zeptat. Matka se už tak bála, že ho ta červencová epizoda mohla trvale poznamenat. On má strach, že když se pokusí o nějaké pořádné pátrání, že by se jí to posléze vrátilo. Kromě toho – Tarker's Mills je malé město. Dříve nebo později uvidí Zvíře s lidskou tváří.

Pan Coslaw (trenér Coslaw, pro tisíce minulých i současných studentů) má za to, že Marty je tak tichý, protože ho večer i večerní vzrušení utahaly. Ve skutečnosti to tak není. Marty se nikdy – kromě té noci s báječným balíčkem raket – necítil tak bdělý a aktivní. A jeho základní myšlenkou je toto: trvalo mu téměř šedesát dní od návratu domů, aby odhalil vlkodlakovu identitu, protože on, Marty, je katolík a navštěvuje kostel Panny Marie na okraji města.

Muž s páskou přes oko, ten muž, který mu hodil do tašky tyčinku Chunky a pak se usmál a poplácal ho po gumové hlavě, není katolík. Vůbec ne. To Zvíře je reverend Lester Lowe z kostela Milosti boží.

Opírá se s úsměvem o dveře a Marty zřetelně vidí v žlutém světle lampy dopadajícím dvěma pásky přes oko. Dodává reverendovi téměř pirátské vzezření.

„Je mi líto vašeho oka, reverende Lowe,“ řekl pan Coslaw svým hřmotným hlasem Velkého kámoše. „Doufám, že to není nic vážného?“

Úsměv reverenda Lowea ztrpknul. Vlastně řekl, že o oko přišel. Nezhoubný nádor, bylo nezbytné odstranit oko, aby se dostali k nádoru. Ale byla to vůle boží a on je s tím smířený. Znovu Martyho poplácal po masce a řekl, že někteří nesou i těžší úděl.

A teď Marty leží v posteli, naslouchá zpěvu říjnového větru, který šustí posledním podzimním listím a tlumeně hvízdá očními otvory ve vydlabaných dýních, co lemují jejich příjezdovou cestu a sleduje půlměsíc visící na nebi posetém hvězdami. Otázka zní následovně: Co teď udělá?

Neví to, ale cítí jistotu, že odpověď se časem dostaví.

Spí hlubokým bezesným spánkem mladých, zatímco venku vanou větrné proudy přes Tarker's Mills, odplavující říjen a přinášeje studený proměnlivý listopad, nevlídný podzimní měsíc.

LISTOPAD

Mlhavý konec roku, nevlídný listopad přišel do Tarker's Mills. Main Street se stává dějištěm podivného exodu. Reverend Lester Lowe jej sleduje ze dveří baptistické fary; zrovna vyšel ven, aby si vybral poštu a v ruce drží šest oběžníků a jeden dopis, pozorujíc kolonu prašných dodávek – Fordů a Chevroletů a International Harvesterů – jak míří ven z města.

Blíží se sníh, říkají v počasí, jenomže tohle nejsou žádní jezdcí před bouří na cestě do teplejších krajin; nenamíříte si to na Floridu nebo zlaté kalifornské pobřeží v lovecké vestě, s puškou před sebou v přihrádce a se psy na korbě. To je čtvrtý den, co muži vedení Elmerem Zinnemanem a jeho bratrem Petem, vyrazili ven se psy a puškami a velkým množstvím kartónů s pivem. Je to pobláznění, které se stalo hitem, tak jako úplňkové příchody. Sezóna ptactva je pryč, sezóna vysoké také. Ale pořád ještě

trvá sezóna vlkodlaků a většina z těchto mužů prožívá za maskou ponurých tváří skvělé období. Jak by možná řekl trenér Coslaw, sákríš dobré!

Někteří z mužů, jak reverend Lowe ví, nedělají nic jiného, než že jen tak lelkují; tady mají šanci dostat se do lesa, lemtat pivo, močit do strží, povídat si vtipy o Polácích a žábách a negrech nebo střílet po veverkách a vránách. To jsou skutečná zvířata, pomyslí si Lowe, rukou nevědomky zabloudí k oční páse, kterou nosí od července. Někdo někoho nejspíš zastřelí. Mají štěstí, že se tak už nestalo.

Poslední z dodávek zmizí z dohledu za Tarker's Hill, klaksony troubí, psi vrčí a štěkají na korbách. Ano, někteří muži zastřelí nanejvýš tak lelka, ale někteří – například Elmer a Pete Zinnemanovi – to berou smrtelně vážně.

Pokud to stvoření, člověk nebo zvíře nebo at' už je to cokoli, vyrazí tenhle měsíc na lov, psi vyrazí po jeho stopě, slyšel reverend Lowe říkat Elmera u holiče ani ne před čtrnácti dny. A pokud to – nebo on – nevyrazí ven, pak možná někomu zachráníme život. Nebo přinejmenším něčí dobytek.

Ano, někteří z nich – je jich možná tucet, možná dva – kteří to berou vážně. Ale nebyli to oni, kdo do Loweova mozku přivodil tento zvláštní nový pocit – pocit vehnání do úzkých.

Způsobily to ty dopisy. Dopisy, z nichž nejdleší měl jen dvě věty, psané dětskou nevypsanou rukou, místy s hrubkami. Dívá se na dopis, který přišel v dnešní poště, nadepsaný tím stejným dětským písmem, nadepsaný tak, jako byly i ty ostatní: Reverend Lowe, Baptistická fara, Tarker's Mills, Maine 04491.

A teď ten podivný pocit chyceného... tak si představuje, že se cítí liška, když si uvědomí, že ji psi nějakým způsobem zahnali do slepé uličky. Ten panický okamžik, kdy se liška otáčí, zuby vyceněné, aby začala souboj se psy, kteří ji nepochybně roztrhají na kusy.

Zavírá rozhodně dveře, vchází do salónu, kde vysoké stojací hodiny dělají to své velebné tik tak. Sedá si, odsouvá náboženské oběžníky opatrně stranou na stůl, který paní Millerová leští dvakrát týdně, a otevírá svůj nový dopis. Stejně jako ostatní nemá žádné oslovení. Stejně jako ostatní je nepodepsaný. Uprostřed listu vytrženého ze školního linkovaného sešitu je tato věta:

Proč nezabijete sebe?

Reverend Lowe si pokládá ruku na čelo – mímě se chvěje. Druhou rukou mačká list papíru a hází ho do velkého skleněného popelníku uprostřed stolu (reverend Lowe v salónu vykonává všechny své porady a někteří z jeho problémových farníků kouří). Z „domáckého“ svetru vytahuje svazek zápalek a podpálí dopis, stejně jako to udělal s ostatními. Pozoruje, jak hoří.

Loweovo povědomí o tom, kým je, přišla ve dvou rozlišných fázích: Po té květnové noční můře, snu, ve němž se všichni na mši o Návratné neděli změnili ve vlkodlaky a po hrozném objevu vyvržené mrtvoly Clydea Corlisse, si začal uvědomovat, že s ním něco je... něco, nuže, špatného. Neví, jak jinak to vyjádřit. Něco špatného. Ale také ví, že některá rána, obvykle během období, kdy je měsíc v úplňku, se probouzí a cítí se úžasně fit, úžasně dobře, úžasně silný. Tento pocit ustává s koncem měsíce a pak znovu nabývá s dalším měsícem.

Po snu a Corlissově smrti byl donucen vzít na vědomí další věci, které mu vyvstaly a až doposud je byl schopný ignorovat. Oblečení, které je zablácené a roztrhané. Škrábance a modřiny, které si nedokáže vysvětlit (ale poněvadž nikdy nebolely, jak obvykle škrábance a modřiny dělají, bylo snadné je pustit z mysli, jednoduše... se jimi nezabývat). Byl schopný ignorovat stopy krve, které občas našel na rukách... a na rtech.

Pak, 5. července, přišla druhá fáze. Jednoduše řečeno: probudil se slepý na jedno oko. Stejně jako u pořezání a škrábanců necítil žádnou bolest; měl prostě jen na místě levého oka zkrvavený sežehlý důlek. V tom okamžiku podvědomí příliš zesílilo, než aby ho šlo popřít: on je tím vlkodlakem; on je to Zvíře.

Poslední tři dny měl důvěrně známý pocit: velkou nervozitu, netrpělivost, která je téměř radostná, pocit napětí v těle. Přichází to znovu – změna je už znovu skoro tady. Dnes bude měsíc v úplňku a lovci budou venku se svými psy. Ale to nevadí. Je chytřejší než můžou věřit. Oni mluví o muži–vlkovi, ale uvažují jen z pohledu vlka, nikoliv člověka. Oni jezdí ve svých dodávkách a on může jet ve svém malém sedanu Volare. A tohle odpoledne hodlá vyjet směrem na Portland a zůstat v nějakém motelu na kraji města. A když přijde ta změna, nebudou tam žádní lovci, žádní psi. Oni nejsou ti, z kterých by měl hrůzu.

Proč nezabijete sebe?

První dopis přišel začátkem tohoto měsíce. Bylo v něm jen:

Vím, kdo jste.

V druhém stálo:

Jestliže jste člověk boží, odejděte z města. Jděte někam, kde budou zvířata, která by jste zabíjel, ale žádní lidé.

V třetím bylo:

Skončete to.

To bylo celé – prostě jen Skončete to. A teď

Proč nezabijete sebe?

Protože nechci, pomyslí si reverend Lowe zlostně. To, at' už to je cokoliv – není nic, o co jsem se prosil. Nekousnul mě žádný vlk ani mě neproklela cikánka. To prostě... přišlo nějak samo. Jednoho dne vloni v listopadu jsem trhal květiny do váz do sakristie. Tam u toho pěkného hřbitůvku na Sunshine Hill. Nikdy předtím jsem takové květiny neviděl... a ony uschly, ještě než jsem je stačil přinést zpátky do města. Zčernaly, všechny. Snad to bylo tehdy, kdy to celé začalo. Není žádný přesný důvod si to myslet... ale já si to myslím. A nechci se zabít. Oni jsou zvířata, ne já.

Kdo píše ty dopisy?

Netuší. Útok na Martyho Coslawa se neobjevil v tarker's millském týdeníku a sám Lowe se honosí tím, že neposlouchá drby. Kromě toho, Marty nevěděl o Loweovi až do Halloweenu, protože se jejich náboženské kruhy nestýkaly, takže stejně tak Lowe nevěděl o Martym. A nemá ani žádné vzpomínky na to, co dělá ve zvířecím stavu; jen ten alkoholický pocit pohody, když období končí a ta nervozita předtím.

Jsem člověk boží, pomyslí si, vstane a začne chodit tichým salónek, kde vysoké stojací hodiny dělají své velebné tik tak, sem a tam stále rychleji a rychleji. Jsem člověk boží a nezabiju se. Činím zde dobro, a pokud občas páchám zlo, vždyť ho přece lidé páchali už přede mnou; zlo také slouží vůli boží, tak nás učí Kniha Jobova; pokud jsem byl proklet tím Zvenku, pak mě Bůh povolá, až přijde čas. Všechny věci slouží vůli boží... a kdo je ten, co píše ty dopisy? Mám se po tom pít? Kdo byl čtvrtého července napaden? Jak jsem přišel o oko? Možná by měl být umlčen... ale ne tento měsíc. At' nejdřív psi zalezou do svých bud. Ano...

Začíná chodit rychleji a rychleji s hlavou skloněnou a ani si neuvědomuje, že jeho vousy, obvykle skrovné (dokáže se jich zbavit oholením jen jednou za tři dny... totiž, ve správnou dobu měsíce) nyní vyrašily jako hustý a ošuntělý a drátovitý porost a že jeho hnědé oko změnilo odstín v oříškový tón, který se každým okamžikem prohlubuje až k smaragdově zeleni, v kterou se zbarví ještě později této noci. Jak chodí, tak se nahrbuje dopředu a začíná mluvit sám se sebou... ale jeho slova hrubnou víc a víc jako vrčení.

Nakonec, když se šedivé listopadové odpoledne přiblíží k časnému ocelově zbarvenému soumraku, vrazí do kuchyně, popadne z věšáku u dveří klíče od Volara a div že se k autu nerozeběhne. Rozjíždí se směrem na Portland rychle a s úsměvem a nezpomalí, ani když první letošní sníh začne vířit v kuzelech světel – tanečníci z ocelového nebe. Tuší měsíc kdesi nad mraky; tuší jeho sílu; jeho hrud' se rozpíná a šponuje švy jeho bílé košile.

Naladí na rádiu rokenrolovou stanici a cítí se jednoduše... skvěle!

A to, k čemu dochází později téže noci, musí být soud boží nebo snad jen nějaký žert těch dávných bohů, které lidé uctívali v bezpečí kruhů z kamenů o měsíčných nocích – ano, je to legrační, jasně, pořádně legrační, protože aby se stal Zvířetem, musel Lowe ujet cestu až do Portlandu, ale tím mužem, kterého dopadne a roztrhá o zasněžené listopadové noci je Milt Sturmfuller, starousedlík z Tarker's Mills... a možná že Bůh přece jenom je, protože pokud je v Tarker's Mills prvotřídní hajzl, pak je to Milt Sturmfuller. Téhle noci, stejně jako o minulých, sem přijel a řekl své týrané manželce Donně Lee, že jede za obchodem, jenomže jeho obchodem je milenka Rita Tennisonová, od které chytnul palčivý povlak oparů, který už stačil přenést na Donnu Lee, která po všechny ty roky jejich manželství na jiného muže téměř nepohlédla.

Reverend Lowe se ubytoval v motelu nazvaném Driftwood poblíž silnice z Portlandu do Westbrook, a to je přesně ten samý motel, který si oné listopadové noci vybrali i Milt Sturmfuller a Rita Tennisonová pro svůj obchod.

Milt vychází ve čtvrt na jedenáct pro láhev bourbonu, kterou zapomněl v autě a vlastně sám sobě gratuluje, že je o úplňkové noci daleko od Tarker's Mills, když na něj ze střechy zasněženého pětinápravového Peterbiltu skočí jednooké Zvíře a odtrhne mu hlavu jedním mohutným šklubnutím. Poslední zvuk v životě, který Milt Sturmfuller slyší, je vlkodlačí stoupající zavrčení triumfu; jeho hlava se odkutálí pod Peterbilt, s očima dokořán, z krku stříká krev a láhev bourbonu mu padá z chvějící se ruky, mezitím co Zvíře boří čenich do jeho hrdla a začíná žrát.

A druhého dne, zpátky na baptistické faře v Tarker's Mills a s jednoduše... skvělým pocitem si reverend Lowe v novinách přečte zprávu o vraždě a zbožně si pomyslí: Nebyl to dobrý člověk. Všechny věci slouží Pánu.

A potom si pomyslí ještě: Co je to za dítě, které posílá ty dopisy? Kdo to byl tehdy v červenci? Je čas to zjistit. Je čas naslouchat klevetám.

Reverend Lester Lowe si upraví oční pásku, rozprostře poslední část novin a pomyslí si: Všechny věci slouží Pánu, pokud je to vůle Páně, já ho najdu. A umlčím ho. Navždy.

PROSINEC

Je patnáct minut před silvestrovskou půlnocí. V Tarker's Mills, stejně jako ve zbytku světa, se rok chýlí ke svému závěru a v Tarker's Mills, stejně jako ve zbytku světa, přinesl tento rok změny.

Milt Sturmfuller je mrtvý a jeho manželka Donna Lee, konečně vyproštěná z jeho područí, se vystěhovala z města. Odešla do Bostonu, říkají někteří, odešla do Los Angeles, říkají jiní. Jiná žena se pokusila uspět s knihkupectvím a nepodařilo se jí to, ale holičství, Market Basket, i Hospoda stojí stále na starých dobrých místech, díky za ty dary. Clyde Corliss je mrtvý, ale jeho dva bratři budižkničemové, Alden a Errol, jsou pořád naživu, mají se dobře a vydělávají na stáncích s jídlem u A&P o dvě města dál – nemají tak docela nervy na to, aby se tím živili přímo tady v Mills. Babička Haguová, která dělávala nejlepší koláče v Tarker's Mills, zemřela na srdeční mrtvici, Willie Harrington, kterému je devadesát dva, uklouzl koncem listopadu na ledu před svým domečkem na Ball Street a zlomil si kyčel, ale knihovna získala poslední vůlí bohatého chalupáře pěkné dědictví a příští rok začne práce na dětském křídle budovy, o kterém se mluvilo na schůzích obecní rady už odnepaměti. Ollie Parker, ředitel školy, měl v říjnu krvácení z nosu, které nešlo vůbec zastavit a které bylo diagnostikováno jako akutní hypertenze. Štěstí, že vám to nevytlačilo mozek, zabrblal doktor, když rozmotával tlakový obvaz a řekl Olliemu, aby shodil dvacet kilo. Ollie kupodivu do Vánoc shazuje deset kilo. Vypadá a cítí se jako nový člověk. „Taky se chová jako nový člověk,“ říká jeho žena své blízké přítelkyni Delii Burneyové s drobným chlípným úšklebkem. Brady Kincaid, zavražděný Zvířetem v době pouštění draků, je pořád mrtvý. A Marty Coslaw, který ve škole sedával hned za Bradyim, je pořád mrzák.

Věci se mění, některé však zůstávají stejné a rok v Tarker's Mills končí jako začal – venku zuří kvílivá vánice a Zvíře je poblíž. Někde.

Marty Coslaw a jeho strýc Al sedí v obývacím pokoji domu Coslawových a dívají se na Bouřlivý Silvestr Dicka Clarka. Strýc Al je na gauči. Marty sedí v kolečkovém křesle před televizí. V klíně má zbraň, revolver Woodsman ráže .38. V ní jsou vloženy dvě kulky a obě jsou z ryzího stříbra. Strýc Al přemluvil svého přítele z Hampden, Maca McCutcheona, aby je vyrobil v nabíječi kulek.

Tenhle Mac McCutcheon roztavil nad propanovým hořákem po několika protestech Martyho stříbrnou bířmovací lžici a navázil náplň střelného prachu nutnou pro pohon kulek, aby se netočily nazdařbůh. „Nezaručuju, že budou fungovat,“ řekl strýci Alovi tenhle Mac McCutcheon, „ale pravděpodobně budou. Co chceš skolit, Ale? Vlkodlaka nebo upíra?“

„Oba dva,“ povídá strýc Al a zazubí se na něj. „Proto jsem po tobě chtěl, aby jsi udělal dvě. Taky se kolem motala bludička, ale v Severní Dakotě jí umřel táta, takže musela chytout let do Farga.“ Zasmějí se tomu a pak Al říká: „Jsou pro máho synovce. Je blázen do filmovejch příšer a myslím, že to pro něj bude zajímavěj vánoční dárek.“

„Fajn, tak až nějakou vpálí do prkna, přines mi ji zpátky do krámu,“ říká mu Mac. „Rád bych viděl, co se s ní stane.“

Po pravdě řečeno strýc Al nevěděl, co si má myslet. Martyho neviděl a v Tarker's Mills nebyl od 3. července a jak mohl předpovídat, jeho sestra, Martyho matka je na něj našťvaná kvůli ohňostroji. Mohl se zabít, ty pitomej debile! Co sis proboha myslel, že děláš? křičí na něj do telefonu.

Zdá se, že právě ten ohňostroj mu zachránil – začíná Al, ale do ucha se mu ozve jen prudké cvaknutí přerušeno spojení. Jeho sestra je tvrdohlavá; když nechce něco slyšet, tak to neuslyší.

Potom, začátkem tohoto měsíce zavolal Marty. „Musím se s tebou vidět, strejdo Ale,“ řekl Marty. „Jsi jediný s kým můžu mluvit.“

„Jsem na kordy s tvou mámou, chlapče.“ odpověděl Al.

„Je to důležitý,“ řekl Marty. „Prosím. Prosím.“

A tak přijel a čelil mrazivému káravému mlčení své sestry a o chladném jasném prosincovém dopoledni vzal Martyho na projížďku ve sport'áku a pečlivě mu připnul bezpečnostní pás. Tenkrát se nekonala žádná rychlá jízda a žádný bouřlivý smích; strýc Al jenom poslouchal, co mu Marty říká. Strýc Al poslouchal s rostoucím neklidem, jako kdyby to byla nějaká pohádka.

Marty začal tím, že řekl Alovi znovu o té noci s báječným balíčkem rachejtlí a jak té nestvůře výbušné žabky rozprskly levé oko. Pak mu řekl o Halloweenu a reverendu Loweovi. Pak strýci Alovi řekl, že začal Loweovi posílat anonymní dopisy... anonymní, až na poslední dva, po vraždě Milta Sturmfullera v Portlandu. Ty dva podepsal přesně tak, jak ho naučili v hodinách angličtiny: S pozdravem, Martin Coslaw.

„Neměl jsi tomu chlapovi posílat dopisy, anonymní ani žádný jiný!“ řekl strýc Al ostře. „Proboha, Marty! Napadlo tě vůbec, že se můžeš mýlit?“

„Jistěže,“ řekl Marty. „Proto jsem se na ty poslední dva podepsal. Nezeptáš se mě, co se stalo? Nezeptáš se mě, jestli zavolal tátovi a řekl mu, že jsem mu poslal dopis, kde stálo – proč se nezabijete a jinej, kde bylo – máme vás v pasti?“

„On to neudělal, že?“ zeptal se Al, ale odpověď už znal.

„Ne,“ řekl Marty tiše. „Nepromluvil s mým tátou a nepromluvil s mojí mámou a nepromluvil ani se mnou.“

„Marty, to ale může mít stovku důvodů proč –“

„Ne. Důvod je jen jeden. Je vlkodlak, on je to Zvíře, je to on a čeká na úplněk. Jako reverend Lowe nemůže dělat nic. Ale jako vlkodlak toho může udělat až dost. Může mě umlčet.“

A Marty mluvil s takovou ledovou bezelstností, až to strýce Ala téměř přesvědčilo. „Tak co ode mě chceš?“ zeptal se Al.

Marty mu to řekl. Chtěl dvě stříbrné kulky a zbraň, z níž by je vystřelil a chtěl, aby strýc Al přijel na Silvestra, o úplňkové noci.

„Nic takovýho neudělám,“ řekl strýc Al. „Marty, jsi správněj kluk, ale začínáš bejt jako praštěnej. Řekl bych, že jsi chytnul nějakou pořádnou invalidní horečku. Když o tom zauvažuješ, pochopíš.“

„Možná,“ řekl Marty. „Ale představ si, jak ti bude, až ti na Silvestra zavolají, že ležím v posteli mrtvej, rozžvejkaněj na kusy? Chceš to mít na svědomí, strejdo Ale?“

Al se chystal promluvit, ale pak s cvaknutím zavřel ústa. Zabočil k příjezdové cestě, naslouchajíc křoupání předních kol Mercedesu v novém sněhu. Zařadil zpátečku a vydal se na cestu zpátky. Bojoval ve Vietnamu a dostal tam pár vyznamenání; úspěšně se vyhnul delším pletkám s několika žádostivými mladými dámami; a teď měl pocit, že ho jeho desetiletý synovec chytil a polapil. Jeho mrzácký desetiletý

synovec. Samozřejmě, že něco takového nechtěl mít na svědomí – vlastně ani samotnou možnost něčeho takového. A Marty to věděl. A Marty také věděl, že i když si strýc Al myslí, že je jen jedna šance z tisíce, že může mít pravdu.

O čtyři dny později, 10. prosince, strýc Al zavolal. „Bezva zprávy!“ oznámil Marty rodině, když zajel s kolečkovým křeslem do obývacího pokoje. „Strejda Al přijede na Silvestra!“

„Zcela jistě ne,“ říká matka svým nejchladnějším a nejostřejším tónem.

Marty se nenechal zastrašit. „Jé, promiň – já už jsem ho pozval,“ řekl. „Povídal, že přiveze bouchací prach, co se dává do krbu.“

Matka strávila zbytek dne vrháním zlobných pohledů na Martyho pokaždé, když se podívala jeho směrem nebo on jejím... ale nezavolala bratrovi a neřekla mu, aby zůstal doma a to bylo nejdůležitější.

Tu noc u večeře mu Katie zašeptala syčivě do ucha: „Ty vždycky dostaneš, co chceš! Jen proto, že jsi mrzák!“

Marty jí s širokým úsměvem šeptem odpověděl: „Taky tě, ségra, miluju.“

„Ty malý strašidlo!“

Furiantsky odešla.

A Silvestr je tu. Martyho matka si byla jistá, že se Al neukáže, když bouře zesílila, vítr skučel a hvízdal a hnal před sebou sníh. Popravdě řečeno, i sám Marty si to v několika nehezkých okamžicích myslel... ale strýc Al přijel kolem osmé nikoliv ve svém sportovním Mercedes, ale vypůjčeným autem s pohonem na čtyři kola.

Kolem půl dvanácté šli všichni spát kromě nich dvou, což je přesně to, co Marty předvídal. A ačkoliv strýc Al stále celou věc zlehčuje, přinesl ne jednu, ale dvě pistole ukryté pod svým těžkým kabátem. Jednu se dvěma stříbrnými kulkami podává beze slova Martymu, po tom, co šla rodina spát (jako by chtěla dostat pointy, bouchla Martyho matka – pěkně zostra – dveřmi do ložnice, kterou sdílí s Martyho otcem, když šla spát). Druhá je nabitá běžnějšími olověnými náboji... ale Al počítá s tím, že jestli se sem dnes večer nějaký šílenec vloupe (a jak čas ubíhá a nic se neděje, tak o tom čím dál víc pochybuje), Magnum ráže .45 ho zastaví.

V televizi teď stále častěji přepínají kamery na velkou rozsvícenou kouli na střeše Allied Chemical Building na Times Square. Ubíhá posledních pár minut roku. Lidé se veselí. V rohu naproti televizi dosud stojí vánoční stromek Coslawových, teď už seschlý, trochu nahnědlý a zbavený dárků vypadá smutně.

„Marty, nic –“ začne strýc Al a pak se velké okno v obývacím pokoji se zábleskem skla rozrazí dovnitř a vpustí sem kvílivý zlověstný vítr, vířivé vločky bílého sněhu... a Zvíře.

Al zůstává chvilku jako přimražený, totálně přimražený hrůzou a nevírou. To zvíře je obrovské, možná přes dva metry vysoké, ačkoliv je nahrbené tak, že své přední tlapy téměř táhne po koberci. Jeho jedno zelené oko (přesně jak říkal Marty, pomyslí si jen otupěle, přesně jak říkal Marty) se kolem nazlobeně rozhlíží s děsivou bedlivostí... a upře zrak na Martyho, který sedí ve svém kolečkovém křesle. Vrhá se na chlapce, dunivé vítězoslavné zavytí mu vyráží z hrudi a odhaluje své obrovské žluto-bílé zuby.

S klidem, a tvrdým pohledem, který se mu objevuje ve tváři, Marty zvedá pistoli. V tom svém kolečkovém křesle vypadá tak malinký, jeho stehna jsou ve slabých a vybledlých džínách jako tyčky, na nohách, které budou celý život necitlivé a bezvýznamné, má kožesinou olemované pantofle. A je to neuvěřitelné, ale mezi vlkodlačím šíleným vytím, mezi skučením větru, mezi tlukotem a rachotem vlastních chvějivých myšlenek o tom, jak může být tohle možné ve světě opravdových lidí a opravdových věcí, mezi tím vším slyší Al, jak jeho synovec říká: „Ubohý reverende Lowe. Pokusím se vás osvobodit.“

A když vlkodlak vyskočí, vrhající stín na koberec, ruce se špičatými drápy roztažené, Marty střelí. Díky menší dávce střelného prachu vydá zbraň téměř zanedbatelné bouchnutí. Zní jako nějaká vzduchovka.

Ale vlkodlakův řev vzteku teď krouživě stoupá do mnohem vyššího rejstříku, šíleného vrískotu bolesti. Naráží do stěny a ramenem proráží díru skrz. Obraz Curriera a Ivese mu padá na hlavu, sjíždí mu po hustém kožichu na krku a roztříští se, když se vlkodlak otočí. Krev stéká po divoké chlupaté masce jeho obličeje a jeho zelené oko vypadá vypoulené a dezorientované. Potácí se s vrčením k Martymu, drápotivé ruce se mu otvírají a zavírají, cvakající čelisti vypuzují chuchvalce krvavé pěny. Marty drží zbraň oběma rukama jako drží malé dítě hrnek na pití.

Vyčkává, vyčkává... a když vlkodlak znovu vyrazí, vystřelí.

Jako zázrakem se druhé oko zvířete rozprskává jako svíčka v bouřkovém větru! Zvíře znovu zařve a potácí se, teď už slepé, k oknu. Vánice rozvlíne záclonu a zaplétá mu ji kolem hlavy – Al vidí, jak na bílé látce vykvétají květy krve – zatímco velká rozsvícená koule v televizi začíná sjíždět po tyči.

Vlkodlak se hroutí v kolenou, když se Martyho otec se vzrušeným pohledem v očích a oblečený do jasně žlutého pyžama vřítí do pokoje. Magnum ráže .45 je pořád na Alově klíně. Nikdy se nedostal k tomu, aby ji zvedl.

Teď se zvíře svalí... trochu se zachvěje... a umírá.

Pan Coslaw na to zírá, pusou dokořán.

Marty se otáčí na strýce Ala, kouřící zbraň v rukách. Jeho tvář vypadá unavená... ale klidná.

„Šťastný nový rok, strejdo Ale,“ říká, „je to mrtvý. Zvíře je mrtvý.“ A pak se dá do pláče.

Na podlaze, pod spleť nejlepších bílých záclon paní Coslawové se vlkodlak začíná měnit. Srst, která pokrývala jeho tvář a tělo se začíná tak nějak zatahovat dovnitř. Pysky zkrabacené bolestí a zuřivostí ochabují a zakrývají zmenšující se zuby. Drápy se jako kouzlem přetavují v nehty... nehty, které jsou bezmála dojmavě ohlodané a okousané.

Leží zde reverend Lowe, ovinutý krvavým rubášem záclony a kolem něj profukuje sních v nahodilých obláčcích.

Strýc Al jde k Martymu a utěšuje ho, zatímco Martyho otec civí na nahé tělo na podlaze a Martyho matka, přichytávaje si výstřih svého županu, se všourá do pokoje. Al tiskne Martyho pevně, pevně, pevně.

„Udělal jsi dobře, chlapče,“ šeptá. „Mám tě rád.“

Vítr venku kvílí a skučí po sněhové obloze a v Tarker's Mills se první minuta nového roku stává minulostí.

DOSLOV

Horliví pozorovatelé měsíce budou vědět, že bez ohledu na to, o který rok jde, jsem s lunárním cyklem pracoval s pořádnou dávkou volnosti – obvykle proto, abych využil dní (sv. Valentýna, 4. července, atd.), které v naší mysli „cejchují“ určité měsíce. Těm čtenářům, kteří mají pocit, že neznám žádné lepší, prohlašuji, že znám... ale pokušení bylo jednoduše příliš velké, než abych mu odolal.

Stephen King

4. srpna 1983